

РЕШЕНИЕ

№ 41415

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9533** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. А. А., гражданка на С., [дата на раждане], паспорт № N 02134466, издаден на 31.03.2025 г. в [населено място], С., чрез адв. Т. А. И., срещу Отказ за издаване на виза вид „D“, на С. Х., първи секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, постановен по заявление № IST25018520V от 27.06.2025 г.
Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, необоснован, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправните разпоредби и е в явно несъответствие с целите на закона. Счита, че отказът за виза не е издаден в изискуемата от закона форма, доколкото е постановен без да са посочени фактическите основания обосновали издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. Излага доводи, че посочените отрицателни предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ освен, че са бланкетно изведени са неотносими към процесния случай. С цел събиране на семейството М. А. А. е поискала издаване на виза вид „D“, по което заявление е постановен процесният отказ. Същевременно на нейният съпруг Д. А. З., ЕГН [ЕГН], е предоставен хуманитарен статут в Република България. С Решение № 13311 от 18.12.2024 г. на Д. А. З. е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. А. А. и детето си А. А. Д.. Позовава се на практика на съда на ЕС и ЕСПЧ. Счита, че оспореният отказ за виза е издаден в противоречие на принципа на пропорционалност въведен в чл. 6 от АПК, доколкото с него се засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на М. А. А. по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Иска

се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Т. И., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ) – първи секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция не взе становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 27.06.2025 г. от М. А. А. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; Решение № 13311 от 18.12.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 34, ал. 1 от ЗУБ е разрешено на Д. А. З. да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. А. А. и детето си А. А. Д.; застрахователна полица за медицински разходи.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При проверка на адреса, на който сирийския гражданин Д. А. З. е декларира, че ще пребивава кандидата е установено, че такъв не съществува. Въз основа на обобщената информация за представените документи и направените от кандидата изявления са налице основателни съмнения, че използва целта на пътуване като предлог за миграция към други държави членки на ЕС“.

Като доказателства по делото са приети: писмо рег. № М-10757 от 20.10.2025 г. в който се сочи, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от С. Х., първи секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията

за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законово основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава (т. 22).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено по какъв начин апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. В самите подготвителни документи по издаване на акта е посочено, че целта на апликанта е да се събере със семейството си на територията на Република България и е депозирано решение на председателя на ДАБ, с което е дадено такова разрешение. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата и ответника не е оспорил решението на ДАБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, трябва да бъде установена специфичната цел у чужденеца - да използва страната, като транзитен пункт за миграция към трета държава. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Представен е по делото трудов договор сключен между съпруга на жалбоподателката и „Гариана“ ЕООД.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 13311/18.12.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Д. А. З., да се събере на територията на Република България със своята съпруга – М. А. А. и детето си А. А. Д..

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотнесима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Дължат се разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 1000 лв. възнаграждение за адвокат.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза вид „D“, на С. Х., първи секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, постановен по заявление № IST25018520V от 27.06.2025 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на М. А. А., гражданка на С., подадено на 27.06.2025 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. А. А., гражданка на С., разноски в размер на общо 1010. 00 лв.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.